

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 16. september 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-793/19 og C-794/19	<p>SpaceNet m.fl. (logning) Emne: De EU-retlige rammer for at pålægge teledbydere at lagre trafik- og lokaliseringsdata til brug for bl.a. bekæmpelse af kriminalitet (logning)</p> <p>Spørgsmål: Skal artikel 15 i direktiv 2002/58/EF i lyset af artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder på den ene side og artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 4 i traktaten om Den Europæiske Union på den anden side fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som forpligter udbydere af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester til at lagre trafik og lokaliseringsdata for slutbrugerne af disse tjenester, når</p> <ul style="list-style-type: none"> – denne forpligtelse ikke forudsætter nogen specifik anledning i lokal, tidsmæssig eller geografisk henseende – genstanden for pligten til at lagre data i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige telefontjenester – herunder formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder samt ubesvarede eller forgæves opkald – er følgende data: <ul style="list-style-type: none"> – telefonnummeret eller en anden identitet for den, der ringer op, og den forbindelse, der ringes til, samt ved om- og viderestilling enhver anden involveret forbindelse – dato og klokkeslæt for begyndelse og afslutning af forbindelsen henholdsvis – i forbindelse med formidling af sms-, multimedie- eller lignende beskeder – tidspunkterne for afsendelse og modtagelse af beskeden med angivelse af den anvendte tidszone <p>[...]</p> <ul style="list-style-type: none"> – der er sikret en effektiv beskyttelse af de lagrede data mod risici for misbrug samt mod enhver uberettiget adgang, og – de lagrede data kun må anvendes til at forfølge særligt grove straffelovsovertrædelser og til at afværge en konkret fare for en persons liv og helbred eller frihed eller for forbundsstatens eller en delstats beståen, med undtagelse af den internetprotokoladresse, som er tildelt abonnenten til en internetbenyttelse, og som det er tilladt at anvende i forbindelse med en stamdataoplysning (»Bestandsdatenauskunft«) med henblik på forfølgelse af enhver form for strafbare handlinger, for at afværge en fare for den offentlige sikkerhed og orden samt for at opfylde efterretningstjenesternes opgaver? 	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	20.09.22

<p>C-339/20 og C-397/20</p>	<p>VD m.fl. <u>Emne:</u> Fortolkning af EU-retlige bestemmelser om markedsmisbrug og foreneligheden heraf med kravene til beskyttelse af personoplysninger</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Indebærer artikel 12, stk. 2, litra a) og d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/6/EF af 28. januar 2003 om insiderhandel og kursmanipulation, samt artikel 23, stk. 2, litra g) og h), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug, som erstattede det første direktiv fra den 3. juli 2016, sammenholdt med 65. betragtning til denne forordning, henset til den skjulte karakter af de udvekslede oplysninger og til den generelle karakter af den offentlighed, der kan omhandles, mulighed for den nationale lovgiver for at pålægge operatører af elektroniske kommunikationer en midlertidig, men generel lagring af forbindelsesdata for at gøre det muligt for den administrative myndighed, der er nævnt i direktivets artikel 11 og i forordningens artikel 22, når der foreligger grund til at mistænke visse personer for at være involveret i insiderhandel eller kursmanipulation, af operatøren at kræve at få udleveret fortegnelser over datatrafik i de tilfælde, hvor der er begrundet mistanke om, at disse fortegnelser, som har sammenhæng med genstanden for undersøgelsen, kan vise sig at være relevante for at være henblik på at bevise, at der foreligger en tilsidesættelse, ved bl.a. at gøre det muligt at spore de kontakter, som der har været mellem de berørte inden at der opstod en mistanke? 2) I tilfælde af, at Domstolens svar medfører, at Cour de cassation (kassationsdomstol) finder, at den franske lovgivning om lagring af forbindelsesdata ikke er i overensstemmelse med EU-retten, vil retsvirkningerne af denne lovgivning da kunne opretholdes midlertidigt for at undgå en retlig usikkerhed og for at gøre det muligt, at de tidligere indsamlede og lagrede data anvendes til et af de formål, der er omhandlet i denne lovgivning? 3) Kan en national ret midlertidigt opretholde retsvirkningerne af en lovgivning, som gør det mulig for ansatte hos en uafhængig administrativ myndighed, der har til formål at lede undersøgelser på området for markedsmisbrug, uden forudgående kontrol foretaget af en ret eller af en anden uafhængig administrativ myndighed at få tilsendt forbindelsesdata?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>20.09.22</p>
<p>C-660/20</p>	<p>Lufthansa CityLine <u>Emne:</u> <u>Spørgsmål:</u> 1) Behandler en national lovgivning deltidsansatte på en mindre gunstig måde end sammenlignelige fuldtidsansatte som omhandlet i § 4, stk. 1, i rammeaftalen om deltidsarbejde, som er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF, når den tillader, at retten til et supplerende vederlag for deltids- og fuldtidsansatte på ensartet vis afhænger af, at der sker en overskridelse af det samme antal arbejdstimer, og dermed giver mulighed for, at der tages udgangspunkt i det samlede vederlag og ikke i lønelementet i det supplerende vederlag? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er en national lovgivning, som giver mulighed for at lade retten til et supplerende vederlag være afhængig af, at deltids- og fuldtidsansatte på ensartet vis har overskredet det samme antal arbejdstimer, i overensstemmelse med § 4, stk. 1, og med princippet om pro rata temporis i § 4, stk. 2, i rammeaftalen om deltidsarbejde, som er indeholdt i bilaget til direktiv 97/81/EF, når formålet med det supplerende vederlag er at kompensere for en særlig arbejdsbyrde?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet</p> <p>Til orientering: Miljøministeriet</p>	<p>MF</p>	<p>21.09.22</p>
<p>C-402/21</p>	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid e.a. <u>Emne:</u> <u>Spørgsmål:</u> 1. Kan tyrkiske statsborgere, der har rettigheder som omhandlet i artikel 6 eller 7 i afgørelse nr. 1/80, også påberåbe sig artikel 13 i afgørelse nr. 1/80? 2. Følger det af artikel 14 i afgørelse nr. 1/80, at tyrkiske statsborgere ikkelængere kan påberåbe sig artikel 13 i afgørelse nr. 1/80, når de på grund af deres personlige adfærd udgør en aktuel, reel og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? 3. Kan den nye begrænsning, hvorefter tyrkiske statsborgeres opholdsret også efter 20 år kan inddrages af hensyn til den offentlige orden, begrundes med en henvisning til den ændrede samfundsopfattelse, der har ført til den nye begrænsning? Er det herved tilstrækkeligt, at den nye begrænsnings formål er at tjene den offentlige orden, eller kræves det også, at begrænsningen er egnet til at nå dette mål og ikke går videre end nødvendigt herfor?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>MF</p>	<p>28.09.22</p>

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-252/21	<p>Facebook e.a. Sagen vedrører:</p> <p>1. a) Er artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679 til hinder for, at en national kartelmyndighed i en medlemsstat, såsom Bundeskartellamt, der ikke er tilsynsmyndighed som omhandlet artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679, og i hvilken medlemsstat en virksomhed med hjemsted uden for Den Europæiske Union har en etablering, der inden for markedsføring, kommunikation og PR bistår denne virksomheds hovedvirksomhed, som er beliggende i en anden medlemsstat og som har eneansvaret for behandlingen af personoplysninger på hele Den Europæiske Unions område, for det kartelretlige misbrugstilsyn fastslår, at hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger og gennemførelsen heraf udgør en tilsidesættelse af forordning nr. 2016/679, og vedtager en afgørelse om, at denne tilsidesættelse skal bringes til ophør?</p> <p>b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 4, stk. 3, TEU til hinder herfor, når den ledende tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor hovedvirksomheden er beliggende, som [org. s. 3] omhandlet i artikel 56, stk. 1, i forordning nr. 2016/679 samtidig underkaster hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger en undersøgelsesprocedure? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>2. a) Udgør det forhold, at en internetbruger enten kun besøger eller også indtaster informationer, f.eks. ved registrering eller bestillinger, på websteder eller apps, der vedrører kriterierne i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 2016/679, såsom dating-apps, partnerbørser for homoseksuelle, politiske partiers websteder eller sundhedswebsteder, og en anden virksomhed såsom Facebook Ireland gennem grænseflader på disse websteder eller i disse apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr indsamler oplysninger om brugerens besøg på disse websteder og apps og om de informationer, som brugeren har indtastet, sammenstiller disse oplysninger med oplysningerne om brugerens Facebook.com-konto og anvender dem, behandling af følsomme oplysninger i forordningens forstand for så vidt angår indsamlingen og/eller sammenstillingen og/eller anvendelsen? M.fl</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Forbrugerombudsmanden	O-sag	GA	20.09.22
C-518/20 og C-727/20	<p>St. Vincenz-Krankenhaus</p> <p>1) Er artikel 7 i direktiv 2003/88 og chartrets artikel 31, stk. 2, til hinder for en fortolkning af en national lovbestemmelse som § 7, stk. 3, i Bundesurlaubsgesetz (ferielov for arbejdstagere, herefter »ferieloven«), hvorefter den endnu ikke udnyttede ret til årlig betalt ferie for en arbejdstager, som i løbet af ferieåret helt har mistet arbejdsevnen på grund af sygdom, men som – i det mindste delvist – ville have kunnet afholde sin ferie forud for sit tab af erhvervsevne, ved fortsat uafbrudt mistet arbejdsevne 15 måneder efter ferieårets udløb, også bortfalder i den situation, hvor arbejdsgiveren ikke med passende opfordringer og oplysninger faktisk har sørget for, at arbejdstageren er i stand til at afholde sin ferie?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er bortfald af retten i tilfælde af fortsat fuldstændigt tab af arbejdsevnen – under de foreliggende omstændigheder – også udelukket på et senere tidspunkt?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.09.22
C-538/20	<p>W (Finanzamt B mod W AG)</p> <p>1. Skal artikel 43 [EF] sammenholdt med artikel 48 [EF] (nu artikel 49 [TEUF] sammenholdt med artikel 54 [TEUF]) fortolkes således, at de er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, der forbyder et hjemmehørende selskab i sit skattepligtige overskud at fradrage underskud, der er oparbejdet af et fast driftssted i en anden medlemsstat, når selskabet dels har udtømt alle muligheder for at fradrage disse underskud, som lovgivningen i den medlemsstat, i hvilken dette faste driftssted er beliggende, dels ikke længere modtager indtægter fra dette faste driftssted, således at der ikke længere kan tages hensyn til underskuddene i denne medlemsstat</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	22.09.22

	<p>(»endelige« underskud), når der for så vidt angår den pågældende lovgivning er tale om fritagelse af overskud og underskud som følge af en bilateralt indgået aftale mellem de to medlemsstater med henblik på undgåelse af dobbeltbeskatning?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 43 [EF] sammenholdt med artikel 48 [EF] (nu artikel 49 [TEUF] sammenholdt med artikel 54 [TEUF]) fortolkes således, at de også er til hinder for lovgivningen i den tyske Gewerbesteuer-gesetz (lov om erhvervs-skat), hvorefter et hjemmehørende selskab hindres i i det skattepligtige resultatet af sin erhvervs-mæssige virksomhed at fradrage »endelige« underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, og som er oparbejdet af et fast driftssted, der er beliggende i en anden medlemsstat?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan der i tilfælde af lukning af det faste driftssted, der er beliggende i en anden medlemsstat, foreligge »endelige« underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, når der er en i det mindste teoretisk mulighed for, at selskabet på ny etablerer et fast driftssted i den pågældende medlemsstat, i hvis overskud de tidligere underskud i givet fald kan modregnes?</p> <p>4. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Kan også sådanne underskud af den art, der er nævnt i det første spørgsmål, og som er oparbejdet af det faste driftssted, udgøre »endelige« underskud, som moderselskabets hjemstedsstat skal tage hensyn til, og som i henhold til lovgivningen i den stat, i hvilken det faste driftssted er beliggende, mindst en gang kan fremføres til et senere skatteår?</p> <p>5. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Er forpligtelsen til at tage hensyn til de grænseoverskridende »endelige« underskud størrelsesmæssigt begrænset af de underskud, som selskabet ville have kunnet gøre gældende i den pågældende stat, hvori det faste driftssted er beliggende, hvis ikke den stat udelukkede hensyntagen til underskuddet?</p>				
C-34/21	<p>Hauptpersonalrat der Lehrerinnen und Lehrer</p> <p>1. Skal artikel 88, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) fortolkes således, at en bestemmelse for at være en mere specifik bestemmelse for at sikre beskyttelse af rettighederne og frihedsrettighederne i forbindelse med behandling af arbejdstageres personoplysninger i ansættelsesforhold som omhandlet i artikel 88, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 skal opfylde de krav, der stilles til sådanne bestemmelser i henhold til artikel 88, stk. 2, i forordning (EU) 2016/679?</p> <p>2. Kan en national bestemmelse, som åbenbart ikke opfylder kravene i henhold til artikel 88, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF, alligevel fortsat finde anvendelse?</p>	Justitsministeriet Miljøministeriet	O-sag	GA	22.09.22
C-120/21	<p>LB</p> <p>Er artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden og artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for at anvende nationale bestemmelser som BGB's § 194, stk. 1, sammenholdt med BGB's § 195, hvorefter retten til årlig ferie er underlagt en almindelig forældelsesfrist på tre år, der under de i BGB's § 199, stk. 1, nævnte forudsætninger begynder at løbe ved udgangen af ferieåret, når arbejdsgiveren ikke med passende opfordringer og oplysninger faktisk har sørget for, at arbejdstageren er i stand til at afholde sin ferie?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.09.22
C-245/21 og C-248/21	<p>Bundesrepublik Deutschland m.fl.</p> <p>1. Er den omstændighed, at en myndighed træffer afgørelse om indtil videre at udsætte gennemførelsen af en afgørelse om overførsel alene fordi det er faktisk (for tilfældet) er umuligt at gennemføre overførsler som følge af Covid 19-pandemien, under en klage eller indbringelse omfattet af anvendelsesområdet for Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 4?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Udløser en sådan afgørelse om udsættelse en afbrydelse af fristen for overførsel som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 29, stk. 1?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette også, hvis en domstol for udbruddet af Covid 19-pandemien afslog</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	22.09.22

	en anmodning fra asylansøgeren i henhold til Dublin III-forordningens artikel 27, stk. 3, litra c), om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller indbringelse?				
C-335/21	<p>Vicente</p> <p>1. Er direktiv 93/13 og princippet om dette direktivs effektivitet, sammenholdt med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47, til hinder for en forenklet procedure om en advokats salærkrav, som ikke tillader, at retten undersøger ex officio, om kontraktvilkår, der indgår i en aftale med en forbruger, eventuelt måtte være urimelige, eftersom det ikke er foreskrevet, at retten skal gribe ind på noget tidspunkt under sagen, medmindre klienten gør indsigelse mod det nævnte krav, og en af parterne efterfølgende anlægger et søgsmål til prøvelse af justitssekretærens endelige afgørelse?</p> <p>2. Er direktiv 93/13 og princippet om dette direktivs effektivitet, sammenholdt med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47, til hinder for, at rettens eventuelle efterprøvelse af, om kontraktvilkåret er urimeligt, ex officio eller på anmodning af en af parterne i denne form for sag, som har en forenklet karakter, foretages inden for rammerne af et fakultativt søgsmål til prøvelse af en afgørelse, som er vedtaget af et ikke-retsligt organ, f.eks. justitssekretæren, som i princippet udelukkende bør begrænse sig til afgørelsens indhold, og som ikke tillader anden bevisførelse end den dokumentation, som parterne allerede har fremlagt?</p> <p>3. Skal et kontraktvilkår, der indgår i en aftale mellem en advokat og en forbruger, såsom det i denne sag omtvistede, hvorefter der betales salær i det specifikke tilfælde, hvor klienten frafalder søgsmålet inden dets afgørelse eller indgår en aftale med den pågældende enhed uden advokatfirmaets vidende eller i modstrid med sidstnævntes rådgivning, anses for at være omfattet af bestemmelserne i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, da der er tale om et kontraktvilkår om aftalens hovedgenstand, i dette tilfælde prisen?</p> <p>4. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan det pågældende kontraktvilkår, der fastsætter salæret gennem en henvisning til takster fra et advokatsamfund, som fastlægger forskellige regler, der skal anvendes i hvert enkelt tilfælde, og som ikke blev nævnt i de forudgående oplysninger, da anses for at være klart og forståeligt i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13?</p> <p>5. Såfremt det ovenstående spørgsmål besvares benægtende, kan indsættelsen af et kontraktvilkår som det i denne sag omtvistede, som fastsætter advokatens salær ved blot at henvise til takster fra et advokatsamfund, som fastlægger forskellige regler, der skal anvendes i hvert enkelt tilfælde, og som ikke blev nævnt i hverken det kommercielle tilbud eller de forudgående oplysninger, i en aftale mellem en advokat og en forbruger da anses for en urimelig handelspraksis som omhandlet i direktiv 2005/29?</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	22.09.22
C-375/21	<p>Sdruzhenie „Za Zemyata – dostap do pravosadie“ e.a.</p> <p>1. Skal artikel 4, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 18 i direktiv 2010/75/EU samt artikel 13 og 23 i direktiv 2008/50/EF fortolkes således, at den kompetente myndighed ved behandlingen af en ansøgning om dispensation i henhold til artikel 15, stk. 4, i direktiv 2010/75/EU skal vurdere, om indrømmelse af dispensationen under hensyntagen til alle relevante videnskabelige oplysninger om miljøforurening, herunder foranstaltningerne inden for rammerne af det relevante luftkvalitetsprogram i en given zone eller et givent bymæssigt område som omhandlet i artikel 23 i direktiv 2008/50/EF, kan bringe overholdelsen af miljøkvalitetskravene i fare?</p> <p>2. Skal artikel 4, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 18 i direktiv 2010/75/EU samt artikel 13 og 23 i direktiv 2008/50/EF fortolkes således, at den kompetente myndighed ved behandlingen af en ansøgning om dispensation som omhandlet i artikel 15, stk. 4, i direktiv 2010/75/EU skal undlade at fastsætte mindre strenge emissionsgrænseværdier for luftforurenende stoffer fra et anlæg, såfremt en sådan dispensation ville være i strid med de foranstaltninger, der er fastlagt i det relevante luftkvalitetsprogram, som er vedtaget i den givne zone eller det givne bymæssige område som omhandlet i artikel 23 i direktiv 2008/50/EF, og kunne bringe målsætningen om at holde perioden med overskridelse af luftkvalitetsnormerne så kort som muligt i fare?</p> <p>3. Skal artikel 4, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 18 i direktiv 2010/75/EU og artikel 13 i direktiv 2008/50/EF fortolkes således, at den kompetente myndighed ved behandlingen af en ansøgning om dispensation som omhandlet i artikel 15, stk. 4, i direktiv 2010/75/EU skal vurdere, om fastsættelsen af mindre strenge</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	22.09.22

	emissionsgrænseværdier for luftforurenende stoffer fra et anlæg under hensyntagen til alle relevante videnskabelige oplysninger om miljøforurening, herunder den kumulative effekt med andre kilder til det pågældende forurenende stof, vil bidrage til, at de relevante luftkvalitetsnormer, der i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/50/EF er fastlagt for en given zone eller et givent bymæssigt område, overskrides, og om den i bekræftende fald skal undlade at give den dispensation, som ville true opfyldelsen af miljøkvalitetskravene?				
C-395/21	<p>D.V.</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>1. Skal artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13 fortolkes således, at udtrykket »aftalens hovedgenstand« omfatter et vilkår – der ikke har været genstand for individuel forhandling, og som er en del af en kontrakt vedrørende juridiske tjenesteydelser, der er indgået mellem en erhvervsdrivende (en advokat) og en forbruger – vedrørende vederlag og måden, hvorpå dette skal beregnes?</p> <p>2. Skal henvisningen i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, hvorefter kontraktvilkår skal affattes klart og forståeligt, fortolkes således, at det er tilstrækkeligt, at der i kontraktens betalingsvilkår (hvorefter der skal ske betaling for de faktisk udførte ydelser på grundlag af timesats) henvises til størrelsen af den timesats, der skal betales til advokaten?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal kravet om gennemsigtighed fortolkes således, at det omfatter en forpligtelse for advokaten til i kontrakten at anføre vederlaget for de ydelser, der på forhånd klart kan defineres og fastsættes, eller skal kontrakten tillige indeholde en vejledende oversigt over vederlag for ydelser (dvs. et foreløbigt budget for udførelsen af de juridiske tjenesteydelser), hvis det er muligt at forudsige antallet (eller varigheden) af de enkelte ydelser og vederlaget for disse, når en kontrakt indgås og de potentielle risici, der kan medføre en forøgelse eller nedsættelse af omkostningerne, er angivet? Er det relevant, når det skal vurderes, om et kontraktvilkår vedrørende betaling opfylder kravet om gennemsigtighed, om forbrugeren på passende måde oplyses om vederlaget for juridiske tjenesteydelser og om måden, hvorpå vederlaget beregnes, eller skal oplysningerne fremgå af selve kontrakten vedrørende juridiske tjenesteydelser? Kan manglende oplysninger forud for kontraktindgåelsen afhjælpes gennem oplysninger i forbindelse med opfyldelsen af kontrakten? Har det betydning for vurderingen af, om kontraktvilkåret opfylder kravet om gennemsigtighed, at det endelige vederlag for juridiske tjenesteydelser først bliver afklaret, når ydelserne er præsteret? Er det relevant, når det skal vurderes, om et kontraktvilkår vedrørende betaling opfylder kravet om gennemsigtighed, at kontrakten ikke foreskriver regelmæssige opgørelser fra advokatens side over udførte ydelser eller regelmæssige opkrævninger over for forbrugeren, hvorved denne har mulighed for i tide at bringe ydelserne til ophør eller at opnå en ændring af det i kontrakten fastsatte vederlag?</p> <p>4. Hvis den nationale ret finder, at kontraktvilkåret, hvorefter betalingen for de leverede ydelser beregnes med udgangspunkt i en timesats, ikke er affattet klart og forståeligt, som foreskrevet i artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, skal retten da vurdere, om kontraktvilkåret er urimeligt i medfør af direktivets artikel 3, stk. 1 (dvs. skal retten i forbindelse med vurderingen af, om kontraktvilkåret må anses for at være urimeligt, afgøre, om vilkåret bevirker en »betydelig skævhed« i parternes rettigheder og forpligtelser ifølge aftalen til skade for forbrugeren), eller medfører det blot forhold, at betalingsvilkåret, der vedrører væsentlige oplysninger i henhold til kontrakten, ikke opfylder kravet om gennemsigtighed, at vilkåret skal anses for at være urimeligt?</p> <p>5. Medfører det forhold, at kontrakten vedrørende juridiske tjenesteydelser ikke binder forbrugeren som angivet i artikel 6, stk. 1, i direktiv 93/13, når kontraktvilkåret vedrørende betaling er fundet urimeligt, at der er behov for at genoprette den situation, som forbrugeren ville have befundet sig i, hvis det urimelige vilkår ikke havde været en del af aftalen? Vil genoprettelsen af en sådan situation medføre, at forbrugeren ikke er forpligtet til at betale for de ydelser, der allerede er leveret?</p> <p>6. Ville det, hvis karakteren af en kontrakt, hvorefter der allerede er sket levering af ydelser mod et vederlag, medfører, at det ikke er muligt at genoprette den situation, som forbrugeren ville have befundet sig i, hvis det urimelige vilkår ikke havde været en del af aftalen (ydelse er allerede leveret), være i strid med formålet med artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13 at fastsætte et vederlag for de ydelser, der er leveret [af] advokaten? Såfremt dette spørgsmål besvares</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	22.09.22

	benægtende, ville den rette balance, hvorved der opnås ligevægt mellem kontraktens parter, da kunne opnås: (i) hvis advokaten opnår betaling for de leverede ydelser på grundlag af den timesats, der er angivet i kontrakten; (ii) hvis advokaten opnår betaling i form af minimumsvederlaget for juridiske tjenesteydelser (f.eks. i henhold til det udgangspunkt, der er fastsat gennem en national retlig foranstaltning i form af vejledende maksimumssatser for vederlag i forbindelse med advokaters ydelser); (iii) hvis advokaten opnår betaling af et rimeligt beløb for ydelserne på grundlag af rettens vurdering under hensyntagen til sagens kompleksitet, advokatens kvalifikationer og erfaring, klientens økonomiske forhold og andre relevante omstændigheder?				
T-627/20	LAIKO mod Rådet <u>Påstande:</u> — Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2020/1137 af 30. juli 2020 om gennemførelse af afgørelse (FUSP) 2015/1333 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen annulleres, for så vidt som den fastholder sagsøgerens navn på listen over enheder i bilag IV til Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1333 af 31. juli 2015 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen og om ophævelse af afgørelse 2011/137/FUSP. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/1130 af 30. juli 2020 om gennemførelse af artikel 21, stk. 2, i forordning (EU) 2016/44 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen og om ændring af bilag III til Rådets forordning (EU) 2016/44 af 18. januar 2016 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Libyen og om ophævelse af forordning (EU) nr. 204/2011 annulleres, for så vidt som den fastholder sagsøgerens navn på listen over enheder i bilag III til forordning (EU) 2016/44. — Rådet tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger og andre omkostninger, der er afholdt i forbindelse med dette søgsmål.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	28.09.22
T-174/21	Agrofert mod Parlamentet <u>Påstande:</u> — Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold. — Europa-Parlamentets afgørelse af 15. januar 2021 A (2019) 8551 C (D 300153), hvorved sagsøgeren fik afslag på aktindsigt i de dokumenter, for hvilke der var begæret aktindsigt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, annulleres. — Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Retten træffer enhver foranstaltning, den måtte finde nødvendig.	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	28.09.22
C-649/20 P C-658/20 P C-662/20 P	Kongeriget Spanien m.fl. mod Europa-Kommissionen <u>Påstande:</u> — Rettens dom af 23. september 2020, Kongeriget Spanien m.fl. mod Kommissionen, forenede sager T-515/13 RENV og T-719/13 RENV, EU:T:2020:434, ophæves. — Kommissionens afgørelse 2014/200/EU af 17. juli 2013 om Spaniens støtteordning SA.21233 c/11 (ex NN/11, ex CP 137/06) — Skatteordning for finansielle leasingaftaler, også kendt som den spanske leasingbeskatningsordning, annulleres. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Skatteministeriet	O-sag	GA	29.09.22
C-235/21	RAIFFEISEN LEASING. <u>Sagen vedrører:</u> 1. Kan en skriftlig aftale kun anses for en faktura som omhandlet i momsdirektivets artikel 203, såfremt den indeholder alle de oplysninger, som skal anføres på en faktura i henhold til momsdirektivets kapitel 3 (»Fakturering«)? Eller, såfremt spørgsmålet besvares benægtende: 2. På grundlag af hvilke oplysninger eller under hvilke omstændigheder kan en skriftlig aftale i alle tilfælde anses for (også) at være en faktura, som udløser pligten til at indbetale momsen i henhold til momsdirektivets artikel 203? Eller nærmere bestemt: 3. Kan en skriftlig aftale, som to momspligtige personer indgår vedrørende en levering af varer eller ydelser, anses for en faktura som omhandlet i momsdirektivets artikel 203, såfremt der af denne aftale fremgår et udtrykkeligt og objektivt genkendeligt ønske fra leverandørens side, i dennes egenskab af aftalepart, om at udstede en faktura for en specifik transaktion, hvoraf kunden kan udlede en begrundet formodning om på grundlag af aftalen at kunne fradrage den indgående moms?	Skatteministeriet	O-sag	Dom	29.09.22

C-394/21	<p>Bursa Româna de Marfuri <u>Sagen vedrører:</u> 1) Er Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/943 af 5. juni 2019 om det indre marked for elektricitet, navnlig artikel 1, litra b), og artikel 3, henset til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU, fra sin ikrafttræden til hinder for, at en medlemsstat fortsat tildeler én enkelt licens til organisation og drift af centrale energimarkeder? Er den rumænske stat fra den 1. januar 2020 forpligtet til at spærre et eksisterende monopol på driften af elektricitetsmarkedet? 2) Omfatter det personelle anvendelsesområde for principperne om fri konkurrence i forordning (EU) 2019/943, navnlig artikel 1, litra b) og c), og artikel 3, operatoren af et elektricitetsmarked som en varebørs? Har det nogen betydning for besvarelsen, om definitionen af elektricitetsmarkedet i artikel 2, nr. 40), i forordning (EU) 2019/943 henviser til definitionen af elektricitetsmarkedet i artikel 2, nr. 9), i direktiv 2019/944? 3) Skal en medlemsstats tildeling af en enkelt licens til drift af elektricitetsmarkedet anses for at udgøre en konkurrencebegrænsning som omhandlet i artikel 101 TEUF og 102 TEUF, sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU og artikel 106, stk. 1, TEUF?</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	O-sag	GA	29.09.22
C-524/21 og C-525/21	<p>Agentia Județeană de Ocupare a Forței de Munca Ilfov m.fl. <u>Sagen vedrører:</u> 1) Er bestemmelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, i direktiv 2008/94 med hensyn til det selvstændige begreb »insolvent« til hinder for en national lovgivning til gennemførelse af direktivet artikel 15, stk. 1 og 2, i Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale (lov nr. 200/2006 om oprettelse og anvendelse af garantifonden for betaling af løntilgodehavender), sammenholdt med artikel 7 i Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 200/2006 (gennemførelsesbestemmelserne til lov nr. 200/2006) – som fortolket af Înalta Curte de Casa și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (kassationsdomstol – afdelingen med kompetence til besvarelse af retlige spørgsmål) ved afgørelse nr. 16/2018, hvorefter den periode på 3 måneder, for hvilken garantifonden kan dække og udbetale den insolvente arbejdsgivers skyldige løntilgodehavender, udelukkende vedrører datoen for indledningen af insolvensbehandlingen? 2) Er bestemmelserne i artikel 3 [andet afsnit] og artikel 4, stk. 2, i direktiv 2008/94 til hinder for artikel 15, stk. 1 og 2, i lov nr. 200/2006 om oprettelse og anvendelse af garantifonden for betaling af løntilgodehavender som fortolket af Curtea de Casa și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ved afgørelse nr. 16/2018, hvorefter den maksimale periode på tre måneder for hvilken garantifonden kan dække den insolvente arbejdsgivers skyldige løntilgodehavender, ligger i referenceintervallet mellem de 3 måneder umiddelbart forud for indledningen af insolvensbehandlingen og de 3 måneder umiddelbart efter indledningen af insolvensbehandlingen? 3) Er en national administrativ praksis, hvorved der på grundlag af en afgørelse truffet af Curtea de Conturi (revisionsret) og i mangel af en specifik national lovgivning, der forpligter arbejdstageren til tilbagebetaling, iværksættes tilbagesøgning hos arbejdstageren af beløb, der angiveligt er betalt for perioder, der ikke er omfattet af lovgivningen, eller som er blevet gjort gældende efter udløbet af den lovbestemte forældelsesfrist, i overensstemmelse med det sociale formål med direktiv 2008/94 og med bestemmelserne i direktivets artikel 12, litra a)? 4) Ved fortolkningen af begrebet »misbrug« i artikel 12, litra a), i direktiv 2008/94 udgør det forhold, at der med det erklærede formål at overholde den almindelige forældelsesfrist hos arbejdstageren iværksættes tilbagesøgning af de lønrettigheder, som fonden har betalt gennem kurator, da en tilstrækkelig objektiv begrundelse? 5) Er det foreneligt med direktivets bestemmelser og formål at fortolke og anvende en national forvaltningspraksis, hvorefter løntilgodehavender, som kræves tilbagebetalt af arbejdstagerne, sidestilles med et skattetilgodehavende, der tilskrives renter og moranter?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	29.09.22

C-555/21	<p>UniCredit Bank Austria <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 25, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der i en situation, hvor kredittageren udøver sin ret til helt eller delvis at indfri kreditbeløbet før udløbet af den aftalte periode, bestemmer, at de renter, som kredittageren skal betale, og de omkostninger, som afhænger af løbetiden, nedsættes forholdsmæssigt, mens der ikke gælder en tilsvarende regel for de løbetidsafhængige omkostninger?</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	29.09.22
T-214/21	<p>Múka mod Kommissionen Europa-Kommissionens afgørelse nr. C(2021) 1320 final af 21. februar 2021 og afgørelse nr. COMP/B2/JP *Gestdem 2020/5901 af 27. oktober 2020 om afslag på sagsøgerens begæring om aktindsigt af 17. september 2020 og på den genfremsatte begæring af 12. november 2020, jf. forordning (EF) nr. 1049/2001, annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at udlevere alle de oplysninger og dokumenter, der er anmodet om i begæringen af 17. september 2020, til sagsøgeren inden for 30 dage efter, at dommen har fået retskraft. Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgerens omkostninger inden for 30 dage efter, at dommen har fået retskraft.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	05.10.22
C-268/21	<p>Norra Stockholm Bygg Sagen vedrører: 1. Stiller databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 3 og 4, også krav til national processuel lovgivning om editionspligt? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, indebærer databeskyttelsesforordningen da, at der ved bedømmelse af spørgsmålet, om der skal træffes bestemmelse om edition af et dokument, der indeholder personoplysninger, også skal tages hensyn til de registreredes interesser? Stiller EU-retten i dette tilfælde nogen krav til den måde, hvorpå denne bedømmelse nærmere skal foretages?</p>	Justitsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	06.10.22
C-300/21	<p>Österreichische Post Sagen vedrører: 1. Er det en forudsætning for at kunne tilkende erstatning i henhold til artikel 82 i den generelle forordning om databeskyttelse (Europa-Parlamentets og Rådets forordning [EU] 2016/679 [org. s. 2] af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF [generel forordning om databeskyttelse]) at det ud over at det fastslås, at bestemmelser i den generelle forordning om databeskyttelse er overtrådt, også konstateres, at sagsøgeren har lidt en skade, eller er selve overtrædelsen af bestemmelser i den generelle forordning om databeskyttelse nok til at kunne tilkende en erstatning? 2. Opstiller EU-retten for så vidt angår fastsættelse af erstatningen også andre bestemmelser end effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet? 3. Er det foreneligt med EU-retten at lægge til grund, at det er en forudsætning for at tilkende erstatning for immateriel skade, at en konsekvens eller følge af overtrædelsen i det mindste har en vis betydning, der går videre end den vrede, som overtrædelsen har udløst?</p>	Justitsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	O-sag	GA	06.10.22
C-339/21	<p>Colt Technology Services e.a. <u>Sagen vedrører:</u> Er artikel 18 TEUF, 26 TEUF, 49 TEUF, 54 TEUF og 55 TEUF, artikel 3 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 samt artikel 16 og 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en national lovgivning, der i forbindelse med, at de administrative myndigheder bemyndiges til at fastsætte telekommunikationsoperatørernes godtgørelse for aflytning af telekommunikation, som under forsyningspligt udføres efter anmodning fra de judicielle myndigheder, ikke bestemmer, at princippet om fuldstændig refusion af de omkostninger, som operatørerne konkret har afholdt og på behørig vis har dokumenteret i relation til disse aktiviteter, skal overholdes, og endvidere pålægger de administrative myndigheder at opnå en omkostningsbesparelse i forhold til de tidligere kriterier for fastsættelse af godtgørelsen?</p>	Justitsministeriet	F-sag	GA	06.10.22

C-438/21 P C-439/21 P C-440/21 P	Pharmaceutical Works Polpharma mod EMA (appel) Påstande: —Den appellerede dom ophæves. —Frifindelse i søgsmålet anlagt i første instans. —Pharmaceutical Works Polpharma S.A. tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Sundhedsministeriet Lægemiddelstyrelsen	O-sag	GA	06.10.22
--	---	--	-------	----	----------